

פרויקט סקס – מלחמה. נובמבר 2015.

מאת עידו בורנשטיין. בימיו: שלמה פלסנר. המחזה נכתב בעקבות מעבדת שחקנים.
תודה ל: יואב הייט, קובי ויטמן (מוזיקאי), שנטל כהן, טליה מנשה, אודליה סגל, יקיר פורטל וערן פרץ.

תמונה 1.

על רקע כניסת קהל. כמה אירועים במקביל:

- א. הקהל נכנס לבר. איתי מחתים על פרק כף היד כל אחד ואחת.
- ב. טליה רוקדת, מפתה את הקהל. קובי מנגן לה. כחלק מהסאונד היא נשמעת מתארת התארגנות לשינה:
טליה: (בלופ) המצעים לבנים. המיטה שלי ענן. אני שוקעת. מכוסה פוך. מוקפת כריות. אחת מתחת לראש.
הכרית הכי רכה. אחת מתחת לירך ימין. וכרית גם מצד שמאל, אם אני ארצה להתהפך. לעצום עיניים.
אני מוגנת. שמורה. כמו תכשיט יקר. אתרוג. חושך. אין בחוץ כלום שמחכה. לא צריך לעשות שום דבר.
לא לזוז. שקט. לישון. מותר לישון.
- ג. על הבר יושב ניסו ומביט בטליה הרוקדת. לידו רמקול קטן בו הוא נשמע מתאר טליה.
ניסו: (בלופ) תראה את הפנים האלה. את הנקודת חן. עיניים מנצנצות. נחיריים רוטטים. שואפים אוויר בלי
בושה. תראה שפתיים חמות, רכות. צוואר. שקע בתחתית הצוואר. הנה הגבעות. שתי גבעות רכות,
בתוליות. למטה. רד למטה. בטן חמה, פועמת. פה מתחבא הטבור. למטה. אש. תראה את האגן זז.
הירכיים זזות. הברכיים זזות. השוקיים. כפות הרגליים נטועות כשהגוף כולו זז. שר. הגוף שר. לך הוא שר.
בסוף הריקוד של טליה ניסו נעמד ומוחא לה כפיים.
ניסו: בראבו! בראבו!

תמונה 2.

- הדס ואיתי מביטים בקהל.
הדס: תראה אותם.
איתי: מחכים לנו.
הדס: צמאים.
איתי: חם.
הדס: צמאי דם.
איתי: את הדם שלך אף אחד לא מקבל.
הדס: מה?
איתי: הלוואי עלי להיות בתולה.
הדס: מה הבאת אותי לפה?
איתי: להופיע.
הדס: להופיע?
איתי: לשיר.
הדס: בשביל זה יש מקלחת.
איתי: סלון. את מפנה את הסלון. קוראת לאבא ואמא. מתחננת עד שהם באים.
הם מתיישבים על הספה. ואת. את עומדת כמו פסל עם הבגד גוף הורוד.
הדס: אסור ללכלך אותו. אין עוד אחד.
איתי: ואז מגיע התפקיד שלי. ללחוץ PLAY.
הדס: אני תמיד מתחילה לרקוד לאט עם מוזיקה שקטה.
איתי: ואז,
הדס: ואז זה מתעורר. אני זזה. הידיים עושות ציורים באוויר.
כל הדברים יוצאים לי מהגוף. אני בוכה. צוחקת. שרה.
איתי: הם לא מורידים ממך עיניים. אבא מפסיק להרגיש חולה. אמא שוכחת
שהיא שונאת אותו. ואני, אני נשבע שפעם גם לי יהיה אומץ להופיע מולם ככה.
אני לוחץ PLAY. (לקובי) PLAY.
הדס: פה?
איתי: הפעם את לא מופיעה לבד.
הדס: לא מכירה פה אף אחד.
איתי: בדיוק בגלל זה.
הדס: פה אין אהבה.
איתי: כשאמא רצה אחרוך עם מקל, ואת היית נכנסת מתחת לשמיכה,
שהמקל יכאב פחות, זאת אהבה?
הדס: אהבה זה לא מה שאתה רוצה. אהבה זה מה שהיא.

- איתי: פעם הייתי מתבייש בך. ולא בגלל שהיית שמנה.
הדס: אתה היית מתבייש בי?!
- איתי: ולא בגלל שהיית שמנה. בגלל שאי אפשר היה לנהל איתך שיחה. תראי אותך עכשיו.
הדס: אתה היית מתבייש בי?!
- איתי: זה נשמע כאילו את היית מתביישת בי.
הדס: אני רוצה ללכת.
- איתי: את מתביישת בי?
הדס: הייתי עשרים קילו יותר והיו לי פצעים על הפנים אבל בפנים היה טוב.
- איתי: את מתביישת בי.
הדס: היתה לי משפחה. והדלת היתה פתוחה. והשכנה למטה היתה צועקת שאני אבוא.
פה אתה יודע מי השכנה שלך מלמטה?
- איתי: מירי.
הדס: כי זיינת אותה.
- איתי: איך אפשר לשכוח.
הדס: אתה לא מה שחינכו אותנו להיות.
- איתי: מה חינכו אותנו להיות?
הדס: בני אדם.
- איתי: עם אלימות. עם פה ג'ורה. את מתביישת בי?!
- הדס: מאמי,
איתי: לכי, תחזרי אליהם. תאכלי מהסיר ממולאים של אמא.
תרדי לשכנה מלמטה. תאכלי גם מהסיר שלה.
- הדס: תלחץ PLAY.
איתי: תיכנסי לסיר. תסגרי את המכסה. צ'לאק. חושך.

תמונה 3.

איתי והדס שרים את אור (נעמי שמר/שושנה דמארי).

אור עולה בבוקר
 על אגם רחוק (זוכרת)
 כן אני זוכרת
 ולא אחדל ולא אשתוק .

אור שמבשר את
 ההשכמה והזריחה (זוכרת)
 רק לראות עוד פעם
 יותר מזה איני צריכה .

אור בצהריים
 על האדמה (זוכרת)
 על חלקת המים
 ועל שתיל ועל קמה .

אור יורד בערב
 על שדות חיי (זוכרת)
 עוד אני זוכרת
 זה אור יומי זה אור ימי .

שמש, הביאו שמש
 אם שמי מעוננים
 עוצמת את עיני
 אבל השמש היא בפנים .

אור יורד בערב (שמש)
 אור בצהרים (שמש)
 אור עולה בבוקר, אור.

רק בפזמון בשירת "שמש" ניסו מצטרף אליהם.
 ניסו: שמש! שמש!

תמונה 4.

- איתי שר ומתקרב לניסו. מפסיק באמצע השיר.
 איתי: לא יכולה. ככה אני לא יכולה. כן, אתה.
 ניסו: סליחה?
 איתי: העיניים האלה שאתה עושה לי.
 ניסו: סליחה.
 איתי: זה מוציא אותי מריכוז. אני מזיעה.
 ניסו: את חמה.
 איתי: אש.
 ניסו: אש.
 איתי: בצוואר.
 ניסו: תאספי.
 איתי: לא מתאים. עושה לי פנים ארוכות.
 ניסו: יפהפיות. תפתחי אותן.
 איתי: די.
 ניסו: ביישנית, הא?
 איתי: לא ביישנית. פשוט לא אוהבת שעושים לי מה שאני לא אוהבת.
 ניסו: סליחה.
 איתי: סליחה, סליחה, סליחה, סליחה.
 ניסו: סליחה.
 איתי: כל החיים רצית להיות נער מועדונים. להיכנס לבר. לחגוג. לכבוש. להיות ביג שוט.
 עברו חצי חיים. סופסוף יצאת מהבית. מצאת את הבחורה הכי שווה. עכשיו מתאים סליחה?
 ניסו: אנחנו מכירים?
 איתי: (מציגה את עצמה, מושיטה יד) צינור.
 ניסו: צינור?
 איתי: נקבים נקבים, חלולים חלולים.
 ניסו: סליחה?
 איתי: "אשר יצר". חולה על הברכה הזאת.
 ניסו: את דתיה?
 איתי: משתדלת.
 ניסו: תברכי אותי.
 איתי: (צוחק) זאת ברכה שמברכים אחרי שהיית בשירותים.
 ניסו: הייתי.

- איתי: ברוך אתה ה' אלוהינו מלך העולם
 אשר יצר את האדם בחכמה
 וברא בו נקבים נקבים חלולים חלולים.
 גלוי וידוע לפני כסא כבודך
 שאם יסתם אחד מהם או יפתח אחד מהם,
 אי אפשר להתקיים אפילו שעה אחת.
 ברוך אתה ה' רופא כל בשר ומפליא לעשות.
 ניסו: אמן.
- איתי: אני צינור. חייבת שיכנסו אלי. חייבת להיכנס לאחרים.
 ניסו: אבל למה אני?
 איתי: אתה גבר.
 ניסו: מה מצאת בי?
 איתי: תמשיך עם הכיוון הזה אני מתהפכת עליך.
 ניסו: סליחה.
 איתי: אש.
 ניסו: אש.
 איתי: מדורה. ערבייה. ערבייה מרוקאית חמה.
 ניסו: אש.
 איתי: נרד לשירותים?
 ניסו: שירותים?
 איתי: נקבים נקבים חלולים חלולים.
 איתי פונה לשירותים.

תמונה 5.

אודליה מתקרבת לניסו תוך כדי ריקוד. איתי מתרחק.

ניסו: שיט, זה באמת את.

אודליה: באתי.

ניסו: למה?

אודליה: לא יכולה יותר לבד.

ניסו: את לא לבד.

אודליה: בובי.

ניסו: עשיתי לך שלושה ילדים.

אודליה: אני מתגעגעת.

ניסו: גם אני מתגעגע.

אודליה: בובי,

ניסו: אלי אני מתגעגע.

אודליה: מה? לא שומעת אותך. אתה ממלמל.

ניסו: את מתחרשת.

אודליה: אמא'שך מתחרשת.

ניסו: את לא שומעת.

אודליה: אני לא שומעת?

ניסו: אני מדבר ואת לא שומעת.

אודליה: אני חולה בראש.

ניסו: זה נכון.

הם צוחקים.

אודליה: בובי, איזה כיף שאנחנו צוחקים ככה.

היא מורידה לו את הכובע מהראש.

ניסו: תביאי.

אודליה: תיקח.

ניסו: בובי, תחזרי הביתה, שחררי את הבייביסיטר ולכי לישון.

אודליה: שאמא'שך תלך לישון.

ניסו: כוס אמך.

הוא מנסה לקחת את הכובע, נוגע בה, היא מתענגת על המגע.

אודליה: כמעט, כמעט,

ניסו: אני לא יכול יותר.

אודליה: מסכן, כל כך רע לו עם אישתו.

ניסו: רע לי.

אודליה איתי.

ניסו: לא רק.

אודליה: מה? תספר לי.

ניסו: שאלה לא טובה.

אודליה: למה אתה לא מספר לי?

ניסו: גם הזיכרון נדפק לך. הכל נדפק לך. חולה בראש.

אודליה: אתה לא סיפרת. אני יודעת שקרה. ואתה לא סיפרת.

ניסו: בובי,

אודליה: אני מבקשת, תספר לי.

ניסו: העיניים שלך עצובות.

אודליה: כשהתחתנו הם לא היו ככה.

ניסו: גומרות אותי העיניים העצובות שלך.

אודליה: בגלל זה אני לוקחת כדורים. אפילו שאני לא גומרת בגללם. לא גומרת. העיקר להיות בסדר.

לאסוף את עצמי. עם הילדים. איתך. נו, תיקח את הכובע. תיקח. אני הולכת.

אתה לא נמשך אלי?

ניסו: לא.

אודליה: לא?

ניסו: בובי, תחזרי הביתה.

אודליה פונה ממנו. קובי ממשיך לנגן את "אור". איתי שר.

אודליה מצטרפת אליו. היא ואיתי מתקרבים לניסו כל אחד מצד אחר.

ניסו מושך אליו את איתי ומושיב אותו על הירך. סוף שיר. איתי מתקרב לנשיקה.

אודליה מביטה בנשיקה ואז ניגשת ומורידה לאיתי פיאה.

ניסו חוטף בחילה ומתרחק מאיתי.

תמונה 6.

- ארנון: אפשר להחליף איתך כמה מילים? (בקול אחר) יש לך כמה מילים להחלפה?
"הלהקה". לא ראית. אני אספור בלב עד עשר ואני הולך.
הדס: עשר.
- ארנון: אוקי. עכשיו תבחרי מספר מאחד עד עשר.
הדס: אפס.
- ארנון: בואי נשים את הדברים על השולחן. יש לי חברה.
הדס: תקשיב, זה לא מתאים.
- ארנון: למה, כי אני שחור?
הדס: יש לך חברה.
- ארנון: היא לא אוהבת כשאני נוגע בה.
הדס: לא בא לי לדבר איתך.
- ארנון: "יבוא לך דינה, יבוא לך". או, "מציצים" כן ראית. וכן חייכת.
ואני יכול לדמיין איך מתישהו, ביום אחר, החיוך הזה נפתח.
הדס: איזה ביטחון.
- ארנון: איזה בטחון?! אני כולי אפרוח רטוב.
הדס: אז צא החוצה תתייבש.
- ארנון: את מייבשת אותי גם ככה.
הדס: לא בא לי לדבר.
- ארנון: קודם זה היה "לא בא לי לדבר איתך". עכשיו זה "לא בא לי לדבר בכלל".
התקדמנו. רוצה להביא לי סטירה? תביאי סטירה. די. מהתחלה.
היי, את נראית בחורה ממש מעניינת. למה את עצובה?
(הדס: אני לא עצובה.)
- ארנון: תראי, שמחה את לא. נראית לי על גבול הקצת-מדוכדכת לבין עוד-שניה-מתה
-חותכת-את-הצוואר-משאירה-פה-את-הראש. ואני אנשק אותך, כנראה.)
הדס: בחורות עצובות עושות לך את זה.
- ארנון: את עושה לי את זה. הגוף שלי כואב מרוב געגוע.
הדס: גם הגוף שלי כואב.
- הם נוגעים זה בזה.
- ארנון: אני מתגעגע לרגליים שלנו משתלבות לפני שאנחנו נרדמים.
הדס: אני לא מצליחה להירדם.
- ארנון: בדיוק.
הדס: איך הגענו לזה?
ארנון: את שואלת אותי?

היא עוצרת את המגע שלו.

הדס: תגיד לי.

ארנון: מאמי, אני לא מוכן להמשיך ללכת לישון עם זיקפה. לקום בעצבים. לאונן בסתר.

כוס אמק, יש כאן גבר שאוהב אותך ורוצה לפרק את זה על הגוף שלך.

הדס: לפרק?

(ארנון: גם לך יש צרכים מיניים. אני חותך את הזין אם את לא מתחככת בכריות בשעות הפנאי.

הדס: דוחה.)

ארנון: לא מוכן להרגיש סוטה. להסתובב בבית ולהסתכל עלייך כמו איזה אנס.

הדס: למה אתה חייב ללכלך את הדבר הזה?

ארנון: איך הדבר הכי טבעי בעולם יכול להיות מלוכלך?

הדס: אני מפחדת שאותי זה ילכלך. ואם אני לא אהיה טובה?

ארנון: את תהיי טובה.

הדס: ואם לא תרצה אותי אחר כך.

ארנון: אני ארצה.

הדס: ואם אני אתמכר? ואם אני ארצה עוד ועוד ועוד?

ארנון: חזרנו לאספנאות?

הדס: המחסן הזה. אני כל היום יושבת. נכנס טכנאי. אומר מספר. אני מקלידה מספר. לוחצת אנטר.

העגורן הולך. העגורן מביא. אני שמה את הציוד על השולחן. הטכנאי חותם. הטכנאי יוצא.

ואני אוכלת ואוכלת ואוכלת. החגורה חונקת אותי. הוו שלה משאיר סימן עמוק בבטן.

הירכיים הענקיות הולכות ומתנפחות בתוך המכנס דקרון. התפר נכנס בין הרגליים.

התחת שלי בקושי נכנס לכסא פלסטיק. אני תכף מתפוצצת. המפקד נכנס. אני מנקה

פירורים של חלבה. מחליטה לפתוח את הפה. מבקשת שישלח אותי לקורס קצינות.

אני יכולה לתרום. אני יודעת שאני יכולה לתרום.

ארנון: (כמפקד) "תהיי טובה, אני אשלח אותך".

הדס: אני לוקחת את עצמי בידיים. כמו בטירונות. שבאתי עם הרעל. הייתי חיילת מצטיינת.

המחסן שלי מדוגם. אחרי שלושה חודשים אני מחליטה לשאול מה קורה עם הבקשה שלי.

ארנון: (כמפקד) "נראה לך אני אוותר על חיילת כמוך? את נשאת פה איתי".

הדס: אני מחייכת אליו וחושבת על מקופלת. זה מה שיש לי בראש. מקופלת. הוא יוצא מהמחסן.

אפסנאות זה החיים שלי. אני לוחצת אנטר. העגורן מביא קופסה. אני קמה. לוקחת את הקופסה.

שוברת אותה על הריצפה. לדפוק. לדפוק. אנטר. עוד קופסה. לדפוק. לדפוק.

ארנון: אני לא המפקד שלך.

הדס: אתה מסתכל לי בעיניים.

ארנון: כמו שאת אוהבת.

הדס: תפסיק להתנדנד.

- ארנון: את כל כך יפה.
הדס: כשאתה מסתכל ככה אני יודעת שאתה משקר.
ארנון: כי את לא שוכבת איתי.
הדס: למה צריך לשכב? לאהוב, זה לא מספיק?
ארנון: לא.
הדס: לחבק אותי זה לא מספיק?
ארנון: לא.
הדס: לך תזדיין.
ארנון: קדימה. את ואני זה אחד.
הדס: אני לא חלק ממך.
ארנון: במיטה אנחנו יכולים להיות אחד.
הדס: תפסיק להתנדנד. תעמוד.
ארנון: זה מה שמפריע לך. אני ילד. יש לי גוף של ילד.
הדס: מוח של ילד.
ארנון: וזה פשוט לא עושה לך את זה.
הדס: לא.

תמונה 7.

שלושה אירועים במקביל: א. טליה ואיתי אומרים/שרים את "ברוש" (אהוד מנור/אריאל זילבר).

ב. ניסו מכוון רובה לצוד טליה.

ג. ארנון פונה לנשים בקהל, מתחיל איתן.

ארנון: (לאישה 1) אז לשאלתך, אנחנו לא יכולים להתנשק הערב. אבל אני יכול לקחת אותך הביתה.

את תרדי מהטוסטוס ומקסימום תכריחי אותי לתת לך טלפון. אני בשום אופן לא עולה אליך

בדייט ראשון. אלא אם כן את ממש חייבת.

(לאישה 2) יתרון השיער. יש לך את יתרון השיער ויתרון העיניים. והחיוך.

אני, לי יש רק את יתרון הריח. משם הרחתי אותך.

איתי: ואני ראיתי ברוש, שניצב בתוך שדה מול פני השמש.

בחמסין, בקרה אל מול פני הסערה.

ניסו: (לגבר) גבר, המבטים שלך לא במקום. הבחורה שלי.

(לאישה 3) איפה היינו? דברי אלי.

טליה: על צידו נטה הברוש, לא נשבר, את צמרתו הרכין עד עשב.

איתי: והנה,

טליה: מול הים, קם הברוש ירוק ורם.

ארנון: (אישה 4) הנה אני. הסתכלת עליי, קראת לי עם העיניים, אז באתי. מה קורה?

טליה: הנה ברוש לבדו מול אש ומים.

ארנון: (לאישה 5) אני רוצה לדבר, אבל המוזיקה חופרת. שנעבור לשפת סימנים?

טליה: הנה ברוש לבדו עד השמיים.

ארנון: (לגבר) אתה בוהה. נראה לך נעים לה שאתה בוהה?

(לאישה 6) אני איתך. מה התחביבים שלך?

איתי: ברוש לבדו איתן, לו רק ניתן ואלמד את דרכו של עץ אחד.

ארנון: (לאישה 7) סליחה, הגוף לקח אותי לפה. ניסיתי להתנגד. אבל הוא לא ויתר. מה קורה?

איתי: ואני כמו תינוק שנשבר מול פני השמש.

טליה: אני כמו תינוק, נשבר מול פני השמש.

אי+טל:נשבר אל מול פני הסערה.

ניסו: קת שקע כתף. לחי סחוטה על הכת. יד ימין על ידית האחיזה. אמה צמודה למחסנית.

שמאל מחזיקה במתפסים. תעביר מנצור. עצום עין שמאל. הפנים שלה.

שים את הנקודת חן הזאת בכוונת. תראה איך העיניים מנצנצות. הנחיריים רוטטים.

שואפים אוויר בלי בושה. תראה שפתיים חמות, רכות. צוואר. שקע בתחתית הצוואר.

הנה הגבעות. שתי גבעות רכות, בתוליות. למטה. רד למטה. בטן חמה, פועמת.

פה מתחבא הטבור. דרוך את הנשק.

ארנון: (לאישה 8) זה מציק לי מתחילת הערב ואני חייב לברר. את היית בלהקת מחול. בדוק.

אי+טל: הנה ברוש לבדו מול אש ומים. הנה ברוש לבדו עד השמים
ברוש לבדו איתן,

ארנון: (לאישה 9) יש לך ילדים. ידעתי. וואו, אוטומטית הפכת עכשיו לכוסית על.

אי+טל: לו רק ניתן ואלמד את דרכו של עץ אחד.

ניסו: תראה את האגן זז. הירכיים זזות. הגוף כולו שר. תוציא אוויר. רוקן את הריאות.

עכשיו אתה יציב. לא לחשוב. לא לחשוב. סחוט את ההדק. היא שלך.

אי+טל: הנה ברוש לבדו מול אש ומים.

ארנון: (לאישה 10) כאילו במבט שלך, שכבנו 20 פעם והייתי בן זונה.

אי+טל: הנה ברוש לבדו עד השמים

ארנון: (לאישה 11) יאללה, איך אני רואה אותנו מתאהבים. נוסעים יחד לאיילת. הודו. תחשבי שקיעה.

אי+טל: ברוש לבדו איתן, לו רק ניתן ואלמד את דרכו של עץ אחד.

ניסו: אש!

רגע לפני שלפני שניסו מתקרר לטליה, ארנון ניגש אליה.

תמונה 8.

- ארנון מתקרב לטליה.
 ארנון: משפט אמת, משפט שקר.
 טליה: ואם אני מגלה?
 ארנון: עושים מה שאת רוצה.
 טליה: ואם לא, אז מה שאתה?
 ארנון מאשר. טליה צוחקת.
 ארנון: משפט ראשון. (מפתה) אני נכה צה"ל.
 טליה: משפט שני.
 ארנון: עזבי, מבין.
 טליה: דבר.
 ארנון: לא יכול לספר לך.
 טליה: כי אז תצטרך להרוג אותי?
 ארנון: לא שכבתי שנתיים וחצי.
 טליה: חחח... משפט שני שקר.
 ארנון: טעות.
 טליה: לא שכבת שנתיים וחצי?!
 ארנון: אחד:אפס לי.
 טליה: שקרן.
 ארנון: עובדה.
 טליה: אין מצב.
 ארנון: חייתי עם אישה שרצתה שנחכה עם זה. כיבדתי אותה.
 טליה: וזה נגמר?
 ארנון: משפט ראשון. היא שברה לי את הלב.
 טליה: משפט שני.
 ארנון: זאת המסיבת רווקים שלי.
 טליה: ראשון אמת.
 ארנון: אחד:אחד.
 טליה: משפט ראשון.
 ארנון: אני מבין שרק אני שואל.
 טליה: זה המשפט?
 ארנון: אוקי. את לא אישה שמדברת. את אישה שעושה.
 טליה: זה המשפט?
 ארנון: עכשיו אני שלך.

- טליה: עכשיו.
 ארנון: אני לא יכול להגיד: עוד שנתיים וחצי אני שלך.
 טליה: לא מחפשת עוד שנתיים וחצי.
 ארנון: סליחה, ואם אני ארצה להיות איתך שנתיים וחצי?
 טליה: משפט שני.
 ארנון: בא לי לבכות.
 טליה: אמת. משפט אמת. שתיים: אחד לי.
 ארנון: סיבוב אחרון.
 טליה: דבר.
 ארנון: די לדבר.
 טליה: משפט שני.
 ארנון: אם את לא באה איתי עכשיו לשירותים אני חותך לעצמי את הזין.
 טליה: משפט ראשון אמת.
 ארנון: בואי למטה.
 טליה: לשירותים?
 ארנון: ניצחת. עושים רק מה שאת רוצה.
 טליה: זה מה שאני רוצה?
 ארנון: מה את רוצה?
 טליה: בוא.

תמונה 9.

השחקנים הולכים לחללים שונים. פרפורמנס. קובי מנגן בחלל המרכזי.
שירותים - טליה וארנון. סצינת הסקס ביניהם מוצגת כקרב כשכל אחד בתא שירותים נפרד. הם נותנים אגרופים קדימה ומשמיעים צעקה עם כל אגרופ ואגרופ. ליד הברזים, עומדת הדס מביטה במראה. שקועה בשיר "אור" בביצוע ששונה דמארי שמתנגן בטלפון שלה. הגוף שלה מגיב אינסטנקטיבית לצעקות האגרופים.
גלריה - אודליה ואיתי עם פיאה, זה לצד זה. הם פועלים כל אחד לעצמו - בתיאום. הם נוגעים בעצמם, דימוי לאוננות. הם חוזרים שוב ושוב על אותן פוזיציות, לא מצליחים לגמור.
חדר עם סורגים - ניסו עם הגיטרה מזמין קהל להצטרף אליו לשירת גבעת התחמושת (טהרלב/רונזנבלום). השירה בציבור החברמנית, השמחה, הופכת לזועמת ומפורקת ככל שמתקדם השיר.

בשתיים, שתיים ושלושים, נכנסו דרך הטרשים לשדה האש והמוקשים, של גבעת התחמושת.

מול בונקרים מבוצרים, ומרגמות מאה עשרים מאה וכמה בחורים, על גבעת התחמושת.

עמוד השחר עוד לא קם, חצי פלוגה שכבה בדם אך אנו כבר היינו שם, בגבעת התחמושת.

בין הגדרות והמוקשים, השארנו רק את החובשים ורצנו אבודי חושים, אל גבעת התחמושת.

ירדנו אל התעלות, אל הכוכים והמסילות ואל המוות במחילות, של גבעת התחמושת.

ואיש אי אנה לא שאל, מי שהלך ראשון נפל צריך היה הרבה מזל, על גבעת התחמושת.

מי שנפל נסחב אחור, שלא יפריע לעבור עד שנפל הבא בתור, על גבעת התחמושת.

אולי היינו אריות, אך מי שעוד רצה לחיות אסור היה לו להיות, על גבעת התחמושת.

בשבע, שבע ועשרים, אל בית הספר לשוטרים אספו את כל הנשאים, מגבעת התחמושת.

עשן עלה מן הגבעה, השמש במזרח גבהה חזרנו אל העיר שבעה, מגבעת התחמושת.

חזרנו אל העיר שבעה, עשן עלה מן הגבעה השמש במזרח גבהה, על גבעת התחמושת.

על בונקרים מבוצרים, ועל אחינו הגברים שנשאר שם בני עשרים, על גבעת התחמושת.

תמונה 10.

הקהל חוזר לחלל המרכזי. כל הפרפורמרים נותנים לעצמם סטירות בקצב אחיד.

ניסו: חזק. יותר חזק.

ארנון: סליחה?

ניסו: זה לא נקרא סטירות.

ארנון: אני לא מכיר אותך.

ניסו: אנחנו במלחמה.

ארנון: אני ואתה?

ניסו: כולנו.

ארנון: מה אתה רוצה?

ניסו: תפסיק להתנדנד. תעמוד.

ארנון: מטפס על הקיר. שולח יד. מותח רגל. תלוי באוויר. קומה שניה. אני קוף טרור. הצוות מסתכל עלי מלמטה. מחכה לי. אני פותח חלון. משתחל. קופץ. שקט. אני בפנים. חושך. ערבים תמיד בבית. לא יוצאים לחופש. כל החמולה בחדר אחד. ישנים חזק. מזרונים על הריצפה. אני מדלג על ילדים. עובר מעל סבתות. רק המבוקש איננו. הוא בחדר השני. בטוח. ישן עם האישה. אני רוצה להיכנס, לשלוף, לדרוך, לכוון, לירות. גם אם יתנו לי אגרוף בבטן, בעיטה בצלעות, יתקעו סכין. אני יציב, ברזל. יורה בראש. לא מסתכן אם יש עליו מטען. בראש. אין בי פחד. בטח. תפסיק להתנדנד. תעמוד. עכשיו לך תפתח כבר למפקד את הדלת. המפקד נכנס. תוקע בי מבט. לקח לי יותר מדי זמן. פישלתי. נכנסים חיילים. כולם מתעוררים. בלאגן. ילדים בוכים. זקנות צועקות. הם אלופים בזה. לעשות דרמה. לשקר לך בפרצוף. להישבע שאין פה אף אחד. פורצים לחדר השני. המבוקש ברח. בטח שמע אותי מתנדנד. אחד הילדים מנסה לברוח. אני תופס אותו. שם לו פלגלית על העיניים. אזיקונים על הידיים. מחפש את העיניים של המפקד. הוא לא מסתכל עלי. פישלתי.

ניסו: שאלה ראשונה.

ארנון: אני שואל? אני שואל?

ניסו: מה אמרנו קודם?

ארנון: להפסיק להתנדנד. לעמוד.

ניסו: איפה אנחנו נמצאים?

ארנון: בבר?

ניסו: במלחמה.

ארנון: נכון.

ניסו: ומה הכי חשוב במלחמה?

ארנון: להגיב?

ניסו: כן?

ארנון: להיות דרוך?

ניסו: כן?

ארנון: כן? לא? תעזור לי.

ניסו: דקה וחצי אתה איתי ואתה מאכזב. לא רק אותי. את כולנו.

טליה מנקה את הגוף.

אודליה: מה זה?

טליה: שתן? קיא? זרע?

אודליה: איך בדיוק....?

טליה: שתן תמיד יש בשירותים. כמה שאת מנסה לתמרן שלא יגע בך. זה המחיר של זיון בשירותים.

קיא. שנינו שתינו יותר מדי. אבל אני לא חושבת שאני הקאתי. לא סגורה על זה.

בכל מקרה, הזרע, רק שלו.

אודליה: למה את עושה את זה?

טליה: רציתי סקס. קיבלתי סקס.

אודליה: סקס.

טליה: בכוח. זה מה שמגיע לי.

אודליה: עונש?

טליה: (מושיטה יד) נעים מאד, שרמוטה מטונפת שאוהבת להכאיב לעצמה.

אודליה: זה מה שאת רוצה.

טליה: מה אני רוצה?

אודליה: שיגעו בך?

טליה: נוגעים בי.

אודליה: זה נקרא לגעת?

טליה: יש תקופות שאני מוצאת מישהו שהוא פוטנציאל ואז אני בודקת את זה. ויש תקופות שאין לי כוח.

אז אני אומרת, בוא ניתן להם את זה ברגע הראשון ונבין מיד. כמו שלפעמים אני הולכת לסופר וקונה

ומבשלת ומשקיעה ולפעמים בא לי מקדונלדס. למה אני צריכה להתנצל על זה? למה לגברים מותר

לטרורף מקדונלדס בלי רגשות אשמה ולי לא?

אודליה: כל פעם שהבן שלי מזמין המבורגר בקניון אני רוצה ביס.

טליה: את יודעת איזה זין יפה יש לו.

אודליה: למי?

טליה: לבחור מהשירותים.

אודליה: גמרת?

הדס נותנת לעצמה סטירות.
 איתי: תביאי לי כאפה.
 הדס: לא רוצה.
 איתי: הוא לא שווה את זה.
 הדס: זה לא קשור אליו.
 איתי: אסור היה לי להביא אותך לפה.
 הדס: מאוחר מדי.
 איתי: בואי הביתה.
 הדס: מאוחר מדי.
 איתי: מאמי, נקלח אותך. נמרח לך קרם גוף.
 הדס: רוצה להישאר מזיעה ומסריחה.
 איתי: אני אעשה לך עם הציפורניים כמו שאת אוהבת.
 הדס: אל תיגע בי.
 איתי: אז מה זה? דברי איתי.
 הדס: למה אני צריכה לדבר?
 איתי: בואי נשיר. שיר מהקדם. בשני קולות. כולל העמדה. אני לוחץ PLAY.
 הדס: אני אנשך.
 איתי: תנשכי. את ואני זה אחד.
 הדס: אני לא חלק ממך.
 איתי: תנשכי.
 הדס: רוצה לבד.
 איתי: אין לבד.
 הדס: שונאת אותך.
 איתי: גם אני אוהב אותך.
 הדס: אתה לא אוהב אותי.
 איתי: מטומטמת. את הדבר היחיד שאני אוהב.

- ניסו: שאלה ראשונה.
 ארנון: איך נלחמים?
 ניסו: שאלה לא טובה.
 ארנון: למה?
 ניסו: כי מהמצב שאתה נמצא בו אתה שואל אותי איך נלחמים?
 ארנון: אתה אמור לעזור לי.
 ניסו: אנחנו בגן ילדים?
 ארנון: אני לא ילד.
 ניסו: כל כך מאכזב.
 ארנון: למה מאכזב?
 ניסו: שאלה שנייה.
 ארנון: למה נלחמים?
 ניסו: לא רע.
 ארנון: פתאום אני לא כל כך מאכזב, הא?
 ניסו: אתה לא יכול לשאול ולשתוק? אתה חייב להראות את הרפיסות שלך?
 את הגוף המאכזב הזה, את כל הגועל נפש?
 ארנון: אתה מתחיל לבוא לי לא טוב.
 ניסו: סתום.
 ארנון: סתום אתה.
 ניסו: לא רע.
 ארנון: אה, זה מה שאתה רוצה.
 ניסו: בלי חיוך.
 ארנון: לא יכול למחוק אותו.
 ניסו: עכשיו הכל ברור.
 ארנון: חייב להצחיק.
 ניסו: אתה אף פעם לא היית במלחמה.
 ארנון: אתה שואל?
 ניסו: אתה אף פעם לא היית במלחמה.
-

טליה: סקס זה כיף. אני צריכה זין. ונמאס לי להתנצל על זה.
 לראות מישהי יוצאת מזיון בשירותים ולהגיד, אוי היא כזאת אבודה, זה עתיק.
 אודליה: אני עתיקה.
 טליה: אני הולכת להביא מכנס החלפה מהתיק.
 אודליה: למה?
 טליה: המכנס הזה לוחץ לי בכוס.
 אודליה: כוס.
 טליה: אני כוס. רק כוס. זה מה שאני.
 צריכה להתמלא. שמישהו ימלא. יתפוס. יראה. אותי.
 אודליה: אני אישה שלא נוגעים בה.
 טליה: הפוקוס עובר אלי. הוא לא יכול בלעדי. הוא צריך. אני מרגישה שהוא צריך.
 להיכנס אלי. להתפרק בתוכי. הוא מוכרח.
 אודליה: איזה בושה.
 טליה: בשביל זה נוצרתי. יש לי משמעות.
 אודליה: אני אישה שלא נוגעים בה..
 טליה: והוא תופס חזק. הזין שלו נכנס. ולרגע אחד. אני לא צריכה לחשוב שאין לי כסף.
 ואין לי ביטחון. והקריירה. ואם יהיה לי גבר שיבנה לי בית עם חצר וכלב לברדור.
 ומה לעזאזל אני עושה עם החיים שלי.
 אודליה: אני רוצה ללכת ברחוב זקופה.
 טליה: הוא מפמפם. ואני מרפה. מלאה. יש לי שקט.
 אודליה: אני כל כך רוצה שקט.
 טליה: עכשיו אני יכולה ללכת לישון.

- הדס: אתה ידעת שהוא פה.
 איתי: ידעתי.
 הדס: לא חשבת שמול העיניים שלי הוא יקח מישהי לשירותים.
 איתי: הייתי בטוח שהוא האיש שלך.
 הדס: התכוונת לעשות טוב.
 איתי: מגיע לך.
 הדס: פה אין אהבה.
 איתי: תתפלאי.
 הדס: כמו הגבר ששיקרת לו. ואז התיישבת ונישקת אותו. הוא כמעט הקיא.
 איתי: אכל משהו לא טוב.
 הדס: אלוהים רואה אותך.
 איתי: גם את רוצה להקיא?
 הדס: מי אתה?
 איתי: את שואלת אותי מי אני?!
 הדס: תגיד לי.
 איתי: אח שלך.
 הדס: אח שלי נותן להורים שלנו מה שמגיע להם.
 איתי: חתונה? נכד?
 הדס: זאת אהבה. כשהם ימותו תעשה מה שאתה רוצה.
 איתי: פרימיטיבית.
 הדס: עדיף להזדיין כל היום? לכבוש, להכאיב. לגמור. עוד גברים, עוד נשים. לגמור.
 איתי: תני לי ללכת.
 הדס: אתה לא שבע. יש! פורנו. להתמכר לאנחות של אחרים. לגמור. לפנטז שנוגעים בך. לגמור.
 אתה כבר לא מרגיש כלום. לגמור. לגמור. את הגילגול הזה אתה תסיים לבד.
 איתי: אל תגידי את זה.
 הדס: אל תיגע בי עם הפיאה הזאת.
 איתי: מה זה?
 הדס: כן. אני מתביישת בך.
 הוא תופס ומושך לה בשיער.
 איתי: זה מה שרצית. להחזיר אותנו הביתה. אסור לרקוד. אסור לגעת. אסור להיות צינור.
 לזה התכוונת אלוהים. מכווץ, נעול, שונא. עכשיו אני גבר. סופסוף.
 שחור מבפנים, שחור מבחוץ.

- ניסו: אין לך זין.
 ארנון: יש לי.
 ניסו: כל כך מאכזב. לא רק אותי. את כולנו.
 ארנון: יש לי.
 ניסו: תלך. תסתובב. הלוך וחזור.
 ארנון: במלחמה אולי לא הייתי, אבל זין יש לי.
 ניסו: גן ילדים. תסתכל עלי. הלוך וחזור.
 ארנון: תשאל שאלות.
 ניסו: משחק אמת ושקר. אני בחורה. אתה תשחק איתי. תצחיק אותי.
 אני אעשה הא, הא. ואז תיקח אותי למטה, לשירותים. אני אעשה הא, הא.
 ואתה תהיה בטוח שגידלת זין. זה לא עובד ככה.
 ארנון: איפה אנחנו?
 ניסו: צר לי.
 ארנון: במלחמה.
 ניסו: שאלה שלי שית.
 ארנון: מה יקרה אחרי המלחמה?
 ניסו: אין אחרי. ילד מקולקל.
 ארנון: מה מקולקל בי?
 ניסו: אתה באמת שואל?
 ארנון: אני אזיין אותך.
 ניסו: אני אעשה הא, הא.
 ארנון: סתום.
 ניסו: שאלה רביעית.
 ארנון: איך יטפלו בך אחרי המלחמה?
 ניסו: אין אחרי.
 ארנון: אני אזיין אותך. אני אזיין אותך.
 ניסו: אתה בעצם רקדנית.
 ארנון: רקדנית הזין הגדול.
 ניסו: אני רואה ילד כמוך, רקדנית, זה גומר אותי. ואתה לא רואה את זה. אתה מקולקל.
 ארנון: שאלה חמישית.
 ניסו: ילד מקולקל.
 ארנון: למה צריך מלחמה?
 ניסו: אין לך זין.

הדס נעמדת על הבמה. היא שרה את **כאן** (עוזי חיטמן). השחקנים מצטרפים אליה לפזמון.

כאן ביתי פה אני נולדתי, במישור אשר על שפת הים,
כאן החברים איתם גדלתי, ואין לי שום מקום אחר בעולם.

כאן נולדתי, כאן נולדו לי ילדי, כאן בניתי את ביתי בשתי ידי,
כאן גם אתה איתי וכאן כל אלף יידי, ואחרי שנים אלפיים סוף לנדודי.

תמונה 11.

אודליה ניגשת לארנון ונשענת עליו.

אודליה: (נאנחת) אאאא...

ארנון: שלום גם לך.

אודליה: אני קצת מטושטשת.

ארנון: גם אני.

אודליה: אני כבדה?

ארנון: לא.

אודליה: כמה זמן לא נשענתי ככה.

ארנון: חבר שלי, נעלם לו הזין.

אודליה: לאיפה?

ארנון: נעלם.

אודליה: כמו ברבי? אין שם כלום?

ארנון: איך זה יכול להיות?

אודליה: זין לא יכול להיעלם. צריך לגעת, לתפוס, לבעור. אז הוא חוזר.

ארנון: את חושבת?

אודליה: תגיד לו.

ארנון: לזין?

אודליה: לחבר שלך.

ארנון: יש לך ריח טוב.

אודליה: אתה מתחיל איתי?

ארנון: את יודעת לתפוס.

אודליה: אתה מתחיל איתי.

ארנון: אחח...

אודליה: הפסיק לי המחזור.

ארנון: זה רק דם.

אודליה: זה מה שעושה אותך אישה.

ארנון: דם?

אודליה: בגיל 12 המשפחה שלי הרימה לחיים לכבוד זה שקיבלתי?

- ארנון: בגיל 12 זיינתי פעם ראשונה.
 אודליה: זה היה כל כך מזמן.
 ארנון: אין מחזור, אין דם, אני נרדם, בנאדם.
 אודליה: כוס אמק, אני עוד צעירה.
 ארנון: צאי מהבית אבות.
 אודליה: אני הייתי נערת פינגווין.
 ארנון: פינגווין, בוא נדפוק את הראש.
 אודליה: פוחדת.
 ארנון: מי מפחיד לי את הפינגווין?
 אודליה: אני לוקחת כדורים.
 ארנון: זין כדורים.
 אודליה: פוחדת.
 ארנון: ממה?
 אודליה: לאבד שליטה.
 ארנון: זה כל היופי.
 הוא מניף אותה, היא נבהלת.
 אודליה: אאאא...
 ארנון: בואי נעוף, נטוס לחלל, נגלה חיים, עולמות אחרים.
 אודליה: מקסימום ניפול.
 ארנון: כולה ריצפה.
 אודליה: נמאס לי להיות לא מאושרת.
 ארנון: בואי נעשה חיים.
 אודליה: חבק אותי
 ארנון: זה בזבז זמן.
 אודליה: זה מפקס אותי.
 ארנון: ביזבז זמן.
 אודליה: אני לא מרגישה מושכת.
 ארנון: מה את כל כך חוששת?
 אודליה: יש לי חזיה עם מילוי.
 ארנון: יש לי גוף של ילד.
 אודליה: אני עתיקה.
 ארנון: אני ילד.
 אודליה: לא יודעת מה לומר.
 ארנון: מאדר פאקר.

אודליה: בן של זונה.

ארנון: יו יו.

אודליה: או או.

היא תופסת אותו, מקרבת לחדירה.

אודליה: אני רוצה שקט. אני צריכה שקט.

ארנון: כן.

הם קופאים בפוזיציה.

אודליה: אני לא מושכת בעיניך?

ארנון: מאד מושכת.

אודליה: אז למה אני לא מרגישה כלום?

ארנון: רגע.

אודליה: כמו כוס לכוס.

ארנון: כמו שבלול בקונכיה. לוקח לו זמן לצאת החוצה.

אודליה: שבלול. פיכס.

ארנון: יש לי זין של כושי. אני מרוקאי. זה ידוע אצלנו.

אני אחדור אליך, את לא תוכלי לנשום. הוא יחנוק אותך.

את תגמרי פעם ועוד פעם ועוד פעם.

אודליה: די.

תמונה 12.

- ארנון: תפסיק להתנדנד. תעמוד. שאלה ראשונה.
- איתי: (ביחס לעצמו) מה זה?
- ארנון: לא רע.
- איתי: מה זה? תענה לי.
- ארנון: אתה לא יכול לשאול ולשתוק? כל כך מאכזב. שאלה שניה.
- איתי: למה זה?
- ארנון: תענה. אנחנו במלחמה. תענה.
- איתי: כשאני רואה גבר, אני חייב לכבוש אותו.
- ארנון: אתה הומו.
- איתי: לתפוס. לפתוח. שיפתח אותי. עם כל הזיפים, השערות,
- ארנון: הבנו.
- איתי: למה צריך לוותר על נשים?
- ארנון: תחליט, ילד מקולקל.
- איתי: אם החבר'ה בבית כנסת של אבא היו יודעים. אלוהים רואה אותי.
- ארנון: איש דתי.
- איתי: לך, כוסראבאק...
- ארנון: ...ערס. אתה ערס. לא רע.
- איתי: אבל אני שומע קול המוזיקה,
- ארנון: ערס פואטי.
- איתי: בזמן שאני מתרגל יוגה,
- ארנון: משתאכנז,
- איתי: זה לא מביא לי שקט.
- ארנון: ביסקסואל דתל"שי עם ADD.
- איתי: רוב הזמן, אין לי חשק לכלום.
- ארנון: א-מיני,
- איתי: רבינה. רק רוצה לישון.
- ארנון: דיכאון.
- איתי: פתאם אני רואה מישהי.
- ארנון: אוקי.
- איתי: הגוף שלה, הריח שלה,
- ארנון: אוקי.
- ארנון: חייב לטרופ.
- ארנון: סטרייט.

- איתי: או להיות כמוה.
- ארנון: חלאס. שיגעת אותי. רק בבלות. אי אפשר הכל. תבחר אחד.
- איתי: אני רץ. מחלקה שלמה רצה. גוש שחור של עוצמה. חולה על החיים האלה. שלפו אותי בגיל 18 מהחור שנולדתי בו. הביאו לשטח. לימדו אותי לנווט. להסתער. זיהו את הפוטנציאל. המפקד זיהה. הוא רצה שאני אהיה הקשר שלו. שאני ארוץ לידו. יחד אנחנו ראש חץ. הוא מייעד אותי לגדולות. יום אחד אני אהיה הוא. ואז אני אחזור הביתה. לא בתוך ארון, עם ארון, על הכתף. תרוץ. אחחח, אני חרמן. הזין מתחכך בדקרון. הבד הזה. יש לי זיקפה מטורפת. מקלחות. למה עולות לי המקלחות? אני נכנס בסוף היום למקלחות, רואה את הגברים האלה. צ'לאק. העיניים בורחות למטה. בולבולים!? אני חושב על בולבולים!? אני חולה כוס. מגיעה שבת, אני יוצא ותוקע את יפית. מזיין אותה עד שיוצא עשן. ביום ראשון מקלחות. צ'לאק. העיניים בורחות למטה. תרוץ. תרוץ. אסור להאט את הקצב. המפקד מסתכל. לא משנה כמה צבעי מלחמה אני מורח על הפנים. כמה שחור יש לי מתחת לציפורניים. הוא קולט. אני לא בפוקוס. רק בבלות. איזה גועל. הוא יחליף אותי. יקח קשר אחר. אני לא נכנס יותר למקלחות. זהו. סגור. אני הולך לישון מסריח. אחרי שלושה ימים, אני קם באמצע הלילה, לא מפסיק להתגרד. הולך למקלחות. אי אפשר לנקות אותי. אני מכניס לאמ-16 את המחסנית. אלוהים, בוא נחסל את הבדיחה הזאת.
- ארנון: אין לי זין.
- איתי: אני לוחץ על ההדק, יורה בעצמי. זה לא מזיז לך. כמו שלא מזיז לך שהבאתי את אחותי לפה.
- ארנון: אין לי זין.
- איתי: למה יש לך זין?
- ארנון: בחיים אני לא אוכל יותר לזיין.
- איתי: טוב מאד.
- ארנון: באמת אין לי.
- איתי: ככה תפסיק ללכת אחריו. להטריד בחורות.
- ארנון: אם זה היה קורה במלחמה לפחות הייתי נכה צה"ל.
- איתי: שאלה שלישית.
- ארנון: איפה זה?
- איתי: לא רע.
- ארנון: נעלם. כמו ברבי. אין שם כלום. אני ריק. חלול. ואני מת מפחד שיגלו את זה. אז אני משחק. כל הזמן משחק. מפלרטט. מקשקש. מצחיק. היי תראה, ציפור. הומור.
- ואחותך עלתה עלי. היא קלטה שאין לי מה לתת. אבל היא חיכתה. אין שם כלום.
- ארנון מוריד מכנסיים.
- איתי: חמוד, אתה לא הטעם שלי.
- ארנון: תעשה משהו... הוא שם?
- איתי: כן.

ארנון: נקודת חן?

איתי: יש.

ארנון: אז איך? למה הוא התכווץ? איזה גועל.

איתי: אל תגיד גועל. אסור.

ארנון: הוא יגדל?

איתי: יגדל.

ארנון: איך יגדל?

איתי: אתה תגדל.

תמונה 13.

אודליה: קדימה בובי.

ניסו: מה?

אודליה: יורדים למטה.

ניסו: לגיהנום?

אודליה: לשירותים.

ניסו: אין לי קקי.

אודליה: זה מדליק להזדיין בשירותים.

ניסו: את חולה בראש.

אודליה: אתה לא מזיין אז אני חולה בראש. אני אהיה עם הגב. אתה לא תצטרך לראות את העיניים העצובות שלי.

תראה את הפנים האלה. את הנקודת חן. עיניים מנצנצות. נחיריים רוטטים. תראה שפתיים חמות, רכות.

צוואר. שקע בתחתית הצוואר. חזה. איזה חזה. למטה. תראה את הבטן הזאת. חמה, פועמת. למטה.

אש. למי יש זין כזה שתכף יתקע לי אותו.

ניסו: (צועק) אאאא

ניסו מתרחק ואודליה פונה לקובי והגיטרה.

אודליה: סופסוף שומעים את הקול שלך. אני לא יכולה לחיות עם בן אדם שלא מדבר.

יא בן זונה. השתיקות שלך. אני נחנקת. בבקשה תספר לי. אני לא אשאל אותך יותר לעולם.

אודליה מוציא קול מול קובי המנגן. ניסו מהצד השני נשמע כמכוון נשק לעבר אודליה.

ניסו: כת שקע כתף. לחי סחוטה על הכת. יד ימין על ידיית האחיזה. אמה צמודה למחסנית.

שמאל מחזיקה במתפסים. תעביר מנצור. דרוך את הנשק. עצום עין שמאל. תוציא אוויר.

לא לחשוב. סחוט את ההדק. אש!

ניסו יורה. אודליה מעוותת פיה. תקעו לה מסמר בלחי.

תמונה 14.

טליה ניגשת לניסו. בצד השני אודליה עם מסמר בלחי.

טליה: אמת ושקר. אם אתה טועה, אתה עושה מה שאני אומרת. אוקי?

ניסו: אוקי.

טליה: משפט ראשון. תירה בי. קח ותירה מסמר. תמסמר. כמו שעשית לה.

ניסו: משפט שני.

טליה: הבחור שהייתי איתו למטה. וואי, הוא העיף אותי.

ניסו: משפט שני אמת.

טליה: שקר.

ניסו: הוא לא העיף אותך?

טליה: שקר. ניצחתי. בוא לשירותים.

אודליה: אההה.

הדס: די.

ניסו: תור שלי.

טליה: אוקי. משפט ראשון.

ניסו: אני מאהב בחסד.

טליה: משפט שני.

ניסו: אני גומר ונרדם.

טליה: חחח... הראשון אמת. בוא לשירותים.

ניסו: שקר.

טליה: שקרן. סיבוב שני. משפט ראשון.

הבחור האחרון שיצאתי איתו, הוא אומר שאני הסקס הכי טוב.

ניסו: למה נפרדתם?

טליה: אני מתגעגעת לאבא.

ניסו: זה משפט שני?

היא מהנהת.

ניסו: שניהם אמת.

טליה: באסה.

ניסו: באסה.

טליה: תורך. משפט ראשון.

ניסו: הבת הקטנה שלי, הפנים שלה נפתחות כשהיא רואה אותי.

ואני כל הזמן אומר, אבא בהפסקת סיגריה. כל החיים אני בהפסקת סיגריה.

אודליה: אההה.

הדס: די.

- טליה: משפט שני.
- ניסו: אני עייף.
- טליה: באבי, למה אתה עייף? מה, אתה עתיק?
- ניסו: אני עתיק.
- טליה: טוב די, שני המשפטים שקר. סיבוב אחרון. משפט ראשון.
- פעם הייתי שמחה. היום אני רק רוצה לישון.
- ניסו: לשקוע. לעצום עיניים. להתכרבל. לישון. מותר לישון.
- טליה: העיניים נעצמות. הראש נופל על ההגה. ברקס. המפקד צורח.
- ניסו: (כמפקד) "את לא יודעת לנהוג. אנחנו נתהפך בגללך".
- טליה: צודק. מטומטמת. תתאפסי על עצמך. אז לא נתנו לישון ארבעה ימים. יש נהלים. צרכים. זה תרגיל חטיבה. צריך להתקדם לעבר קודקוד. לכבוש את ההר. ואת בורג. בורג חשוב. את נוהגת בהאמר. את מכ"ת של מפעילות האמרים. יש לך נשק. דרגות. שרוך ירוק. לוחמת. קטן עליך. תהיי בשליטה. תהיי רוסייה. המ"פ בקשר: "כבשנו את הכיפה". המפקד צועק,
- ניסו: (כמפקד) "נהג, דומם מנוע".
- טליה: אני מרימה הנדברקס. הם פותחים פק"ל קפה. אני מתקפלת בין ההנדברקס למושב.
- ניסו: (כמפקד) "נהג התקדם. סעי, סעי".
- טליה: המפקד צועק. אני מתעוררת. קר לי. חם לי. יבש בפה. דביק בגוף. תשירי. "היא כל כך יפה, זה צובט בלב שלך, אך בכאב עצום". הקשר חופר באוזן מתחת לקסדה. נוסעים בשיירה לבסיס. שני אורות אדומים של הרכב לפני. באמצע צ' עם מספר. אני הולכת להיתקע בתחת של ההאמר הזה. להיתקע. בקטנה. כמו נשיקה. לעצום עיניים. לישון.
- הוא מתקרב ורוצה לגעת, לתמוך בה.
- טליה: מה אתה עושה? משפט שני. מתחילת הערב אתה נועץ עיניים. רוצה לצוד. הנה. אני פה. לא בורחת. העור שלי חם. הגוף פועם. תפוס אותי. תנעץ שיניים. תטרוף, תנגוס, תבלע, תזלול, תתמלא. אתה עוד לא מלא. תן לי למלא. להתמזג, להתפוגג, להיעלם.
- ניסו: שקר. הכל שקר.

תמונה 15.

אודליה נאנחת מכאב, מתקשה לדבר. הדס ניגשת אליה.

אודליה: אההה.

הדס: די.

אודליה: אההה.

הדס: זה מפריע.

אודליה: מסמר.

הדס: מסמר?

אודליה: תוציאי.

הדס: אין שם כלום.

אודליה: הוא ירה בי מסמר.

הדס: מסמר בראש שלך.

אודליה: אני לא חולה בראש.

הדס: (מחקה) אההה, אההה,

אודליה: אני מטפלת בעצמי.

הדס: איך בדיוק?

אודליה: בשביל החרדה והדיכאון אני לוקחת לוסטרל. זה עוזר אבל מרדים.

אז בשביל להיות נמרצת, בכל זאת, גם עבודה גם ילדים גם בעל,

אני לוקחת וולבוטריין. וליתר ביטחון, אני מוסיפה אביליפיי. שלא יהיו נפילות.

ובכל זאת יצאתי מפוקוס. התנפלתי עליו.

הדס: אין נפילות. לא מוכנה לקבל נפילות. אני קמה בבוקר גם כשאין לי כוח.

שוטפת פנים, מצחצחת שיניים. שמה מסקרה. יוצאת למלחמה.

אודליה: אההה. אההה.

הדס: גם לי כואב. לכולם כואב.

אודליה: תוציאי.

הדס נותנת לה סטירה. אודליה נוגעת בלחי. חוזרת לעצמה.

הדס: מצטערת.

אודליה נוגעת בלחי.

הדס: אין מסמר.

אודליה: הוא אומר שאני חולה בראש. אז אני בטוחה שאני חולה בראש.

הדס: למה את נשארתי?

אודליה: בלילה הוא מחבק אותי.

הדס: מתוך שינה.

אודליה: נאחז בי.

הדס: ברור.

אודליה: זה יכול לחזור למה שהיה. אני רואה בעיניים שלו.

הדס: עיניים זה לא מספיק. מילים זה לא מספיק. חשוב רק מה הידיים עושות.

אודליה: הגוף. הגוף לא מוכן לוותר.

הדס: את נותנת את עצמך והוא אוכל ואוכל ואוכל.

אודליה: רק לידו במיטה הגוף נרגע.

הדס: הגוף שלי ישאר רק שלי.

אודליה: את לא רוצה שמישהו יחבק אותך?

היא מחבקת אותה. הדס נענית לחיבוק.

תמונה 16.

ניסו: עומד ליד החלון הקטן של השירותים, קומה שניה, מתצפת החוצה. המחלקה של נדב עוברת ברחוב ונעלמת בסימטה. למה הם עושים את זה ב-3 בבוקר? סאמק, שלפוחיות בידיים. כמה פעמים הנפתי השבוע פטיש 5 קילו. כמה חורים בקירות עשיתי כדי לעבור לבית הבא. אין ברירה. בחוץ מסוכן. חייבים לשבור קירות. להתקדם דרך בתים. רק מחבלים גרים כאן. פתאם מכת אש. זה קרוב. צעקות בקשר. "יש פצועים. יש הרוגים". אני מעיר את כל המחלקה. לוקח להם זמן. הקשר לא מפסיק. "חילוץ. חילוץ". קסדה, אפוד, נשק. יורד במדרגות. יוצא החוצה. פעם ראשונה אחרי שבוע. מילואימניק שמנמן בן 32 עומד לבד באמצע מחנה פליטים. לא לחשוב. אני פחות חד כשאני חושב. תהיה לוחם. מכונה. תרוץ. תרוץ.

יוסי כגן. בקצה הסימטה שוכב יוסי כגן. אני רץ אליו. הוא צורח. "יורים עלינו. תוציא אותי מפה." כבר לא יורים יוסי. איפה נפצעת? אני נוגע בו. מחפש. לא מוצא שריטה. הבחור בהלם. אני מוריד לו את הנשק. בוא יוסי. אני מרים אותו. משעין על הכתף. תלך יוסי. לא נפצעת. למה אתה לא הולך? אודליה: אני סוחב את יוסי כגן. הוא צורח. "תחזיר לי את הנשק." מצטער יוסי. שני חיילים מהמחלקה רצים אלי. קחו אותו. אני נותן להם את הנשק שלך יוסי. הם ישמרו עליו טוב טוב.

ניסו: אני מסתובב. רץ חזרה לסימטה. סאמק, איפה נדב? על הריצפה יושב פנחסוב. נשען על הקיר. מסתכל עלי. אני מתקרב. לא, הוא לא מסתכל עלי. אין עליו דם אבל משהו לא בסדר. נוגע בצוואר. אין דופק. מעמיס אותו לכתף. סחיבת פצוע. פנחסוב, יא רבע עוף, אתה שוקל טון.

אודליה: אלוהים, זה נכון מה שאמרו בטירונות. מתים שוקלים הרבה יותר. האור מתחיל לעלות. אני בקושי סוחב את פנחסוב במעלה הסימטה. כבד לי. אני לא בכושר. אין לי אוויר. לא לחשוב. לא לחשוב. רמי אזולאי רץ אלי. אני מעביר את פנחסוב לכתף שלו.

ניסו: סאמק, איפה נדב? בחזרה לסימטה. יריות. כל הזמן יריות. ואף אחד לא אומר מה לעשות. אף אחד לא עושה סדר. חיילים רצים לכל הכיוונים. חייל מנסה להרים פצוע. אני רץ אליו.

טליה: קובי יפרח. זה קובי יפרח. הקצין משטרה שהגיע ביום הראשון של הלחימה למחסום ואמר, "אני רוצה להיכנס איתכם". קובי יפרח מת. רואים את זה מיד.

איתי: אנחנו מנסים להרים אותו. לא מצליחים. מטר תשעים. אפוד קרמי. קסדה. אמ 16 מקוצר. יריחו ענק על החגורה. 150 קילו לפחות. אנחנו גוררים אותו 15 מטר. עוצרים לנשום.

ארנון: חיילים מהכוח חילוץ רצים אלינו עם אלונקה. אנחנו מרימים את קובי יפרח ומתחילים ללכת. הוא נשפך לנו מהאלונקה. נופל. מרימים אותו עוד פעם. אני עם יד אחת על הידית. יד שניה מחזיק לו את הראש. שלא ישפך לנו שוב.

הדס: פנים יפות יש לקובי. היד שלי מלאה דם שלו. אני לא חושב. אני סוחב אלונקה. הגוף סוחב. הגוף מכונה. לא אני.

אודליה: שוב בסימטה. אור יום. כבר לא יורים יותר. שיירה של חיילים סוחבים אלונקות. אלונקה מתקרבת. אני מזהה אותך לפי הנעליים. נעליים אדומות. אני רץ אליך. אתה לבן. אין עליך דם. התעלפת. רק התעלפת.

ניסו: נדב. נדבי. כמו שאמא שלך קוראת לך. נדבי. חודש שלם בקורס טרור נתתי לך אגרופים בבטן. בעטתי לך בבטן. הורדתי לך דם. ואתה הורדת לי. סיימנו שנינו בהצטיינות. נשארתי במילואים רק בגללך. מ"פ מאנייק. נדב שדה. יש לך צל"ש מלבנון. קטן עליך. פתח עיניים.

כל השחקנים שרים יחד את הבית הראשון מ- **האמנם** (גולדברג/ ארגוב).

האמנם האמנם
עוד יבואו ימים
בסליחה ובחסד
ותלכי בשדה
ותלכי בו כהלך התם.

תמונה 17.

הקהל עובר חלל. כל אחד מהפרפורמרים מחזיק טלפון על רמקול, דרכו נשמעת סריקה של הגוף. זו רשימת מכולת מכף רגל ועד ראש של הגוף על הסימנים, הבושה והייחודיות שלו.

טליה.

הגוף שלי מחולק לאזורים שבהם צריך להוריד שיער. אני חייבת להיות מפוקסת על זה. אני חייבת להוריד שיער בצורה שיטתית ויעילה. כפות רגליים מכוערות. ציפורניים מכוערות. אצבע עקומה ברגל שמאל. אמא תמיד רצתה לסדר אותה. ליישר את העצם. רגליים. צריך להוריד שיער ואז הן נראות נורמלי. דקות ויפות. אגן. רזה, מדויק. מפשעה. הרבה בנות מורידות הכל. אני עושה הסרת שיער בלייזר, אבל שם אני לא מורידה הכל. לפחות שם מותר. יום אחד אני אלד ואחרי זה אני בטוח ארצה שם קצת שיער. למי שיש בעיה עם זה, שלא יזדיין איתי. תודה. בטן. פופיק. צלעות תחתונות. צר ומדויק. חזה. בושה. הוא לא סימטרי. צד אחד קטן, צד אחד גדול. צד אחד יפה, צד אחד מכוער. מאז שהפסקתי גלולות הא-סימטריה הקצינה. כפות ידיים גדולות מידי. לא פרופורציונאליות לגוף. כמו הכפות רגליים. הציפורניים יפות. בית שחי. להוריד שיער. ידיים, צריך להוריד שיער ואז הן נראות נורמלי. צרות ומוחזקות. מרפקים, ברכיים, כפות ידיים ורגליים, יש להקפיד למרוח קרם גוף. כל יום. שלא יהיה עור קשה. צוואר ארוך. ברבורי. נקודות חן. צריך להוריד. את הנקודת חן שעל הציצי הגדול אני אוהבת. גורגרת. יש לי גורגרת. פנים. אף יפה רק מהפרונט. גבות. שערות. לסדר. עיניים קטנות מידי. אוזן ימין פחות טובה. בגלל זה אני ישנה על אוזן שמאל ואז אני לא מתעוררת. שיער. חלק, נקי, מריח טוב.

קובי.

כפות רגליים גדולות. חסרות פרופורציה לגוף. בהונות ענק, שהבת שלי מאשימה שהורשתי גם לה. בשום טיול, בשום מסע, בשום דבר לא נפלתי. תמיד הרגשתי שבזכות הכפות רגליים אני יציב. רגליים של שחקן כדורגל סלס סבתא עיישה. כאלה שאי אפשר, אפילו אם נורא מנסים, להצמיד בהם את הברכיים אחת לשנייה. המון שערות. שפתאום צמחו. רגליים דקות כמו אטריות. כמו של אבא. הרבה נקודות חן. זין וזה, כל העניינים האלה, סטנדרטי. אני די מרוצה ממנו. והוא ממני, ככה זה נראה. תחת קטן למדי. שרירי ידיים שצמחו ממש לבד. לא עשיתי שום דבר שיצמחו. אני ממש לא עושה ספורט. בטן, חזה, עיניים. הכנה לגוף שרירי שכנראה כבר לא יגיע. פרצוף שלמדתי לחבב. שיער. זקן. אף לא קטן. עיניים. שאני מנסה לחשוב שהן עיניים טובות.

ניסו

כפות רגליים. צריכות טיפול. עור קשה. אני מזניח. רגליים. אני גאה בהם. נהנה לחשוף אותן. יש להם קטע. קיבלתי את זה מאבא. טוסיק. החלק היחיד בגוף שנקי משיער. צמיגים. מלחמה מתמדת. נטיה לבטן מתנפחת. מהדבר שאני הכי אוהב. אוכל טוב. שנים התביישתי להוריד חולצה בגלל השערות בחזה. עשיתי טיפול בלייזר. אבל הפסקתי באמצע. זה נורא כאב. גם החזה וגם הכתפיים זקוקים לפיתוח. ראו זמנים טובים יותר. עיני עגל. גדולות. מבט עצוב. כשנולדתי סבתא התבדחה על זה. היא אמרה שאמא צעקה עלי ובגלל זה הן גדולות. נקודת חן חמודה מעל גבה שמאל. נחיריים גדולים. שפתיים בסדר. ריח של סיגריות. עם הגיל השערות גדלות בתוך האוזניים ודורשות תחזוקה. כולל גבות. השיער מלבין מתספורת לתספורת. זה מוזר.

אודליה.

כפות רגליים יפות. לק אדום. יש בהן עוצמה והן מסודרות יפה. בברך השמאלית יש צלקת שנפלתי בכתה ה' בשיעור מלאכה. רגליים מעוצבות. יפות. עכשיו הן שמנות. יש נקודות חן. זה לא מפריע. האזור היקר לי בשבתון. אני אוהבת אותו. מאוד הייתי רוצה ללדת משם. בטח זה היה קורע לי את הכוס, אבל זה אחד הדברים שחסרים לי. הוא זקוק למשהו טוב. שיחדור אליו. אז הוא מחייך. בטן מאוד גדולה. קצת מדאיג. איך שמנתי ואיך זה מתרכז בבטן. בצד שמאל צלקת. נקודת חן סרטנית. הורידו כשהייתי נערה. חזה יפה. קטן. פעם חשבתי לעשות ניתוח פלסטי, אבל בסוף ויתרתי. פטמות עומדות. מחכות שמישהו ינשק אותן. את הזרועות אני לא אוהבת. כמו מורה שכותבת על הלוח עם גיר וכל המידלדל זז. כפות ידיים. רק כשאני מורחת לק אדום הן מוצאות חן בעיני. את הצוואר אני אוהבת. פנים יפות. פעם הן היו יותר יפות. שיניים מסודרות. לא לבנות כמו שהן היו פעם. גבות. פעם הן היו יותר עבות. עד שחברה אמרה "בואי, אני אמרוט לך קצת". חתכה לי חצי גבות. השפתיים היו פעם יותר בשרניות. אוזניים גדולות, שאני אשמע טוב. שיער מלא. גלי.

איתי

כפות רגליים קצת שטוחות. אצבעות סימטריות. אני אוהב את האצבעות ברגליים שלי. כף רגל די קטנה. הייתי רוצה שהיא תהיה יותר גדולה. קעקוע על רגל ימין. מגדיר אותי. לנצח. גאווה. תאומים קטנים. לא כל כך שיער. בולבול קצר אבל עבה. שיער ערווה נוטה לג'ינג'י. מוזר. מאוד שיער. פופיק חלול. נקודת חן בצד הגוף ליד האגן. ריבועים. פטמות ורודות. חזה מוצק סימטרי. כתפיים. עצמות בולטות. גב עגול מעוקם וגדול. שערות על הידיים. מוזרות. כהות. במקומות מסויימים יותר באחרים פחות. שפתיים. לא סובל את השפתיים שלי. נמשים על השפתיים. זקן לא מספיק צפוף. נוטה לג'ינג'י. מעצבן אותי נורא. אף יפה. קטן. נמשים. כמה ניסיתי להוריד אותם כשהייתי קטן. מיץ לימון, קרם הגנה. עיניים כהות. מבט חודר. גבות די מושלמות. אוזניים סימטריות. אוזן ימין טיפה יותר בחוץ מאוזן שמאל. תמיד שמת לי לב לזה. אולי לא כאלה סימטריות אחרי הכל. נקודת חן ענקית שמסתתרת מתחת לזקן. מצח של העולם. מפרצים שלא מפסיקים לגדול. קרחת. קרחת. כל יום קרחת. שיער מתולתל חום. קרחת.

ארנון

כפות רגליים ארוכות וצרות. וריד בצורת האות Z על כף רגל ימין. שיער. הרבה שיער לאורך הרגליים. גם מאחור גם מקדימה. ברכיים ורדרדות. לקראת המפשעה השיער מפסיק לגמרי ואז חוזר לאזור איבר המין. איבר מין סטנדרטי להפליא. רגיל. חסר מעוף. אבל בסדר. אותו דבר האשכים. סטנדרטיים להפליא. מן משקעים שמסמנים את תחילת הבטן ומצביעים על פוטנציאל. באמצע פופיק. סימון של ריבועים. התחלה. אם הייתי עובד על זה, אולי זה היה מגיע למקום יותר מרשים. חזה, שתי פטמות ורדרדות. מוצק. צנוע באותה מידה. זרועות רזות. כל פלג הגוף העליון נטול שיער כמעט לחלוטין. גב. שכמות מראות פוטנציאל לעוצמה שלא מתממש. עצמות בולטות לקראת הצוואר. נקודת חן גדולה בציוד הימני של הצוואר. זקן ג'ינג'. תודה לאל שהוא ג'ינג'. תודה לאל על הג'ינג'יות שלו שהופכת אותי למיוחד. כי השיער חום, לכל היותר שטני וגם זה קצת בהגזמה. אבל הזקן ג'ינג'י כמו שצריך. שפתיים ורודות. עסיסיות. אף של אבא. אוזניים. אוזניים שאני יודע להזיז. אישונים ענקיים. כמו של חתול. לא פלא שאני מסנוור מכל דבר. פשוט לא יודעים להיות קטנים האישונים האלה. עוטפת אותן שכבה של ירוק-אפור. שכבה דקה כי האישונים כל כך גדולים. גבות. בגבה השמאלית פנס. נפלתי בכיתה ב'. גבה שניה, רגילה. באמצע - שמונה שערות. צריך להשלים עם קיומן. מצח ענק. שיער חום.

הדס

הגוף שלי לבן. לבן שקוף כזה בוהק. שכשרואים אותן, אז תמיד מעירים לי על זה שאני לבנה מדי. אבל זה לא איכפת לי כי אני אוהבת את הצבע שלי. כפות רגלים קטנות. מידה 37. הזרת היא הבעייתית. היא זאת ששונה מכולן. היא יוצאת החוצה. שוקיים דקים. ירכיים מעט מלאות. המין מלא שיער. זה פשוט נראה לי טבעי שיש שם שיער. זה גם הכי יפה בעיני. אגן צר. יש לי בטן קטנה. מין כרס כזאת. תמיד רציתי שתהיה לי בטן שטוחה צמודה לעצמות. חטובה. כמו של שחקניות כדורעף חופים. אבל זה אף פעם לא קרה אז השלמתי עם זה שיש לי בטן. צלעות צרות. אפשר להגיד שהגוף שלי די פרופורציונאלי. אם אני משמינה, אז אני משמינה בכל הגוף. כמו בלון. שדיים לבנים, שקופים. מזמן כבר לא עומדים. אבל יפים. כתפיים שמוטות. זרועות ארוכות. כפות ידיים קטנות כמו כפות הרגליים. ציפורניים כסוסות. אני מכרסמת אותם בכל הזדמנות שיש. החלק האהוב עלי בגוף זה הצוואר. ארוך ולבן. מזכיר לי ציור של מודליאני. פנים ארוכים. אני דומה לאבא שלי. עצמות לחיים גבוהות, עיניים חומות. ריסים ארוכים מפוזרים. גבות כהות לא שוות. גם שם אני לא מורטת שערות. מצח גבוה. סנטר ארוך. כשאני מחייכת יש לי גומת חן בצד שמאל. חיוך קצת עקום. שיניים לבנות גדולות אבל קצת עקומות. שיער חום. גלי. אה, ויש לי טוסיק. לבן, קטן, רך.

סריקת הגוף של הפרפורמרים נשמעת בלופ. הקהל מוזמן לעזוב את החלל כשיחפוף.